

Ir Vėl Aš Čia

Maniau, kad iki šiol ne vienas iš jūsų krapštėte savo galveles niurnėdamas: — Kur dingo tas mūsų — mažųjų "Draugas"? Jau Spalių mėnuo, o dar jo nematyti! Beveik du mėnesiai, kaip mūsų alkūnės dilsta berimojant mokyklos suolose, o tas mūsų tariamas draugas nepasirodo, kad mus paguostų. Tai bent redaktorius! Ir pasitikėk juo! Juk rimtai pasižadėjo sykiu su mumis grįžti prie darbo. O jis dar laisvai sau laiką tebeleidžia, kuomet mes išsijuo- sę rišame matematikos ir kitų mokslo šakų uždavinius.

Tačiau, brangūs skaitytojai, nuoširdžiai prašau neversti visą bėdą ant manęs, nes ne aš vienas kaltas. Gal nusistebėsite, jeigu jūsų draugas mes bent dalį kaltės ir ant jūsų.

— Kaip tai? — vienbalsiai sušuksite.

Nugi štai kaip, brangūs klausytojai. Ar atsimenate, kaip aš, Birželio 18 dieną, atsisveikindamas su jumis, gražiai prašiau, kad atostogų metu parašytumėte šimtą ir atsiųstumėte į redakciją? Juk buvo gražaus laiko. Aišku, kad ne visą laiką praleidote basebolę lošdami. Aš gi, pasitikėdamas jūsų darbštumu bei nolumu, maniau, kad iš atostogų parvažiuavęs tikrai rasiu stalą apkrautą jūsų rašteliais. Tačiau apsirikau. Radau tik dulkių!

Maniau sau, jeigu šitaip klausio manęs mano draugai, tai, turbūt, jie manęs nemylė. Užtat gerokai užpykęs nutylau. Praėjo kiek laiko ir širdis atsileido. Atėjo man kita mintis. Žinai draugo širdį. Ji mėgsta viską išaiškinti geron pusei. Mąstau sau, kad veikiausiai tie mano draugužiai pamiršo mano raginimą. Reiškia, kad iš pradžių mano vienminčiai tikrai norėjo išpildyti mano prašymą. Bet ir su geriausiais norais pamiršo, kada įvairūs žaislai paviliojo jų jaunas širdis.

Taigi iš naujo jums kartuju, kad tik tada galės tikroje žodžio prasmėje vadintis jūs mažųjų "Draugas", kada tlpins savo skiltyse jūsų gražias mintis, įdomias pasakėles, painius galvosūkius ir senas mįsles. Todėl, į darbą visi kaip vienas, kad tas mažųjų "Draugas", iš tikrųjų, taptų jūsų laikraštėlis, kurį su pamėgimu skaitysite, nes rasite jame savo raštelius.

Prie progos noriu jums pranešti linksmą žinią, būtent, kad galutinai atsikračiau to paniūrusio redaktorius darbo; sulaukiau naujo, jauno redaktoriaus, kuris, užtikrinu jus, nebus toks, kuriam sunku bus įtikti. Visus jūsų raštus pasižada atspausdinti mažųjų "Drauge".

Nekantriai lauksiu jūsų raštų!

Du Kūdikiai

Buvo anksti iš ryto. Pailšęs, nuvargęs žmogusėjo keliu. Nepaisant nuovargio jis buvo linksmas ir matėsi maloni šypsena jo veide. Vedė jis gyvulį, ant kurio sėdėjo graži moteriškė su Kūdikiu ant rankų. Ir ji nuvargus, bet jos vienas rūpestis buvo apie savo Kūdikį. Sustojo prie kuklaus namelio.

— Gal čionai kiek pailsėsi-

me, Marija! — klausia švelniai žmogus.

— Taip Juozapai. Vaikelis jau pavargęs, — atsakė moteriškė.

Jam pabarškinus atėjo moteriškė prie durų. Kviečia į vidų. Įėję pamato, kad ir ji turi kūdikį.

— Ar galėčiau gauti vandens nuplauti savo Kūdikį? — klausia Marija nedrąsiai. Kūdikėlį Jėzų.

Našlaitė

Kukavo gegutė, kukavo ilgai,
Jai atliepė girių jausmingi balsai;
Paklausė našlaitė tada:
Kiek metų jai žemėje skirta vargų?
Kiek laiko ilgėsis Dangaus angelų?
Kiek verks be pastogės maža?

Tris kart sukukavo gegutė raiboji.
Tiek mažą vargų suskaitei man, geroji,
Perdaug gailestingos širdies!...
Bet kas pamokys įsirengt į kelionę?
Kaip Dievo pasveikinsiu augstą malonę?
Kas mažą našlaitę apšvies?

Trejybei pavesiu pirmuosius metus;
O kūdikiui Jėzui antrieji tebus!
O Tau, Motinėle, treči!
Tu melstis į Dievą mane mokinai,
Marija! Tave taip aš myliu karštai!
Privesi prie Dievo pati!

"Garbė Jėzui Kristui!" ištarsiu priėjus;
Augščiau, paglostęs, šauks aukso dirbėjus
Ir lieps man padirbti sparnus.
Tada kaip kregždėlė į Dangų nuskrisiu,
O žemę lankydama, žmones mokysiu
Užjausti našlaičius mažus.

Maironis

— Keliaujame iš toli ir Kūdikis pavargo.

Moteriškė labai geros širdies. Ji suieško vandens Marijai. Tuose laikuose vandens nebuvo taip lengva gauti. Marijai besirengiant Kūdikį nuplauti, moteriškė prisiartinė.

— Koks malonus kūdikis, — tarė moteriškė, pabučiudama mažą rankytę. — Kaip jis vadinasi.

— Jo vardas Jėzus, — atsakė Marija su pagarba žiūrėdama į jo veidą. Tada mandagiai paklausė:

— Kaip tavo sūnaus vardas?

— Dismas, — atsakė moteriškė, laikydama savo sūnų, kad Marija galėtų pamatyti.

— Gražus vaikelis, — pastebėjo Marija. — Tegul Dievas jį laimina.

Išmaudžius savo Kūdikį, Marija neilgai išsėjos, nes norėjo kelti dienos kaitrą. Jiems atsisveikinus, moteriškė išmaudė savo Dismą tame pačiame vandenyje, kuriam Marija buvo išmaudžius.

Darosi visiškai tamsu ant Kalvarijos kalno, nors tik vidurdienis. Šaltas vėjas pučia. Dismas labai bijosi. Jis bus prikaltas prie kryžiaus, nes buvo vagis. Jis ir kitas vagis, Gestas, mirs kartu su Žmogumi vardu Jėzus. Jį vargina ne kūno, bet sielos skausmai. Šis Žmogus pasivadino save Dievo sūnumi ir Dismas tiki. Minia apstojusi kryžių gundo Jį sakydama:

— Jei esi Dievo Sūnus, nuženg nuo kryžiaus ir mes įtikėsime.

Gestas taip pat Jį keikia! Jie iš Jo juokiasi, tyčiojasi, Jį niekina.

Pagalios Dismas neiškenčia.

— Gestai, mudu juk teisingai pasmerkti, nes gauname tai, ko mūsų darbai verti; šitas gi nepadarė nieko pikta. Tada atsigrįžęs pažiūrėjo į Jėzų. Pagailo jam Jėzaus. Iš lėto ir su skausmu Jėzus pakreipė savo galvą į Dismą. Tas Jėzaus pilnas meilės ir pasigailėjimo žvilgsnis pripildė (Tęsinys 2 pusl.)

Magometonas Nori Sužinoti

Vieną kartą Gazos vyskupas Samonas atkeliavo į Jeruzalę su maldininkais. Tulas magometonas paprašė, visos minios akyvaizdoje, kad vyskupas atsakytų į keletą klausimų apie Švenčiausią Sakramentą. Vyskupas sutiko. Tada magometonas paklausė:

— Kaip galima, kad duona ir vynas persimaiņytų į Kristaus kūną ir kraują?

Į šį klausimą vyskupas atsakė:

— Be abėjos nevisuomet būvai toks aukštas ir diktas kaip dabar esi. Iš mažens augai ir šandie kur kas daugiau sveri negu mažas būdamas. Kaip tai išaiškinsi? Aišku, kad tavo kūnas permainė maistą, kurį valgei į kūną ir kraują. Jei kūnas gali taip padaryti, tai Dievas tikrai gali tą patį padaryti.

Patenkintas šiuo atsakymu, žmogus vėl paklausė:

— Bet kaip gali Kristus visą būti toje mažoje ostijoje?

Vyskupas atsakė:

— Šis reginys, kurį matai prieš save su visa dangaus mėlyne, argi nėra milžiniškas? O tačiau tavo akis, kuri yra tokia mažytė, visą šitą reginį taipina savyje. Jei šitą gerai apmąstysi, neatrodys taip nega-

lima, kad visas Kristus būtų toje mažoje ostijoje.

Dar vieną klausimą pastatė vyskupui:

— Kaip galima, kad tas pats Kristaus kūnas tuo pačiu laiku rastųsi visose jūsų bažnyčiose?

— Dievui viskas galima, — trumpai atsakė vyskupas. — Šio atsakymo ir užtektų. Tačiau aš tau parodysiu ką panašaus mūsų kasdieniniame gyvenime. Kai aš kalbu su vienu žmogumi, jis mane girdi ir gerai įsitēmija. Jeigu aš tuos pačius žodžius pasakysiu tūkstantinei miniai, visi žmonės toje minioje išgirstų tą patį. Arba paimkime tokį paprastą daiktą kaip veidrodis. Pasižiūrėk į didelį veidrodį. Pamatysi atvaizduotą vieną savo panašumą. Sudaužyk veidrodį į šimtą dalelių ir kiekvienoje veidrodžio dalelėje pamatysi savo panašumą. Jei tas atsitinka kasdieniniame gyvenime, kaip tai negalima, kad Kristaus kūnas būtų daugelyje vietų tuo pačiu laiku?

Nustebęs šiuo ryškiu palyginimu magometonas nieko neatsakė, bet nuėjo savo keliu susimąstęs.

Laiškas Iš Prancūzijos

Buvo jis jaunas misijonierius, be patyrimo ir nesenai — biškį linkęs į nuošalų gyvenimą. Toks pasielgimas Kinijoje, žinoma, turi ir gerų pusių, kaip antai, atsipalaidojimas nuo kaimynų neperšvariausiu bei plėšrų kiaulių ir nuo vištų, kurios užsimano klajoti po svetimus daržus. Tiesa, visuomet netrukdamo kiaulių, vištų pietums arba vakarienei — tik aišku, ne valgymai. Nuobodumas kartu su ką tik buvusiu potvyniu vargina, slėgė jo dvasią.

Žiūri, atbėga per ryžių laukus tekinas tarnas ranka mosuodamas. Atneša misijonieriui laiškėlį su Prancūzų antspauda — iš Lisieux. Net akys nušvito! Skaito antrą, trečią ir ketvirtą kartą ir neatididžia. Jau nekalbant, kad tas laiškėlis buvo tikrai

gražiai parašytas ir nupuolusią dvasią gaivinte gaivino — buvo tai pirmas laiškas, kurį misijonierius gavo bėgy aštuonių mėnesių. O juk nereikia pamiršti, kad misijonierius toks pat žmogus, kaip ir visi, su ta pačia prigimtimi, kuris išsiilgęs laukė ką nors išgirsti nuo savųjų.

— „Dirbkime sykiu tame kilname sielų išganymo darbe! Teturime šiame gyvenime vieną dieną, kurioje galime sielas gelbėti iš piktosios dvasios vergijos. Tai darydami parodysime Viešpačiui, kad mes Jį iš tikrųjų mylime. Rytoj jau amžinybė!“ Taip rado parašyta tame laiškelyje.

— „Tik vieną dieną!“ Šie žodžiai giliai įsmigo į jo sielą. Ak, koks bailys jis buvo! Susigėdęs, nuleido akis žemyn į savo sūtanos sielą. Ir nusi-

Rūtų Vainikas

Sesute gražuole! dėl tavo vainiko

Neskink sau rožytės, kur žydi raudona;

Šalin ir žemčiūgą auksiniai geltoną;

Nepink į vainiką ir rūdo gvazdiką.

Širdis bijo rožės: ji ženklas puikybės;

Nuo žiedo geltono veidelis apvysta:

Gvazdikais mergaitė jei kaišosi — klysta:

Jie vyrams pritinka, emblema tvirtybės.

Kad galvą kaišysi, įsidėgk tu rūtelę!

Miliausias papuošalas rūta žaioji:

Su jaja prisieki mylėti jaunoji;

Jis ženklas šviesios ir vilties ji gėlė;

Tarp rūtų, sesute, tu tankiai dūmoji...

Lietuvei pritinka tik rūta mieloji!

Maironis.

DU KŪDIKIAI

Tęsinys nuo 1 pusl.

dė Dismą gailėsčiu ir neapykanta savo nusidėjimams. Šaukia jis į Jėzų:

— Viešpatie, atsimink mane, kuomet įeisi į savo karaliją.

Jėzus vėl pažiūrėjo ir pažinojo netik Dismą atgailojantį piktadari, bet Dismą kūdikį, kuris buvo nupraustas vandeniu, kuriame buvo nupraustas Kūdikėlis Jėzus. Tada Jėzus ištare šiuos pasigailėjimo bei paguodos žodžius:

— Šiandien tu būsi su manimi rojuje. J. M. K.

PRIEZODZIAI

Svetima našta visuomet sunki.

Svetimi dūmai akis graužia.

Svetimi laukai gražesni.

Svetimi kailiniai nešildo.

Svetima dvasia visados dvokia.

juokę pirmą kartą nežinia į kiek laiko! Žiūri, jo sutana siekia vos-ne-vos iki kelių — taip buvo susitraukęs nuo dažno bridimo po ryžių laukus. Šoko linksmas į savo namelį. Su didžiausiu rūpestingumu padėjo tą brangų laiškėlį ant stalelio. Sustojo minutę dar kartą pažiūrėti su padėka ir pagarba į laiškėlio siuntėjo parašą „Seselė Terešė Kūdikėlio Jėzaus“.

Buvo jos pirmas laiškas savo įsūnytam broliui misijonieriui

Thefiat.

Laukinės antys gali nulėkti pusantros mylios į minutę.

Stebuklas Prie Kapo

Šv. Leokadija mirė kankinė už Kristų. Toledo, Ispanijoje, turi tris bažnyčias po jos globa. Prie jos kapo atsitiko šitoks stebuklas.

Dienoje, kurioje palaimintos Leokadijos šventė buvo apvaikščiojama, kartą atvyko pats karalius Raselvindas su visu savo dvaru dalyvauti pamaldose. Šventas Idelfonsas miesto vyskupas, atlaikęs sumą, meldėsi prie šventosios kapo. Kapo akmuo buvo toks sunkus, kad reikėjo trijų dešimtų vyrų jį pakelti. Akies mirksnyje tas akmuo pakilo ir šv. Leokadija išėjo iš grabo. Stovėdama prieš vyskupą jam tarė:

— Palaimintas tu, Idelfonsai, kad turi didį bei nuoširdų pamaldumą į Panebę Švenčiausią, Numylėtą Marijos sūnau, nesiliauk garbinęs dangaus Karalienę ir kitiems įdėgk panašų pamaldumą. Turėk viltį, kad visuomet ko tik tai prašysi gausi per Jos užtarymą.

Pasakius tuos žodžius, šv. Leokadaja vėl grįžo į kapą ir akmuo vėl savaime uždegė jos karstą.

Valerija Žemaitytė,

Seranton, Pa.

Du žvejai sėdėdami ant tilto ėjo laižybų, kas pirmas pagaus žuvį. Vienas pajutęs, kad žuvis prikišo prie jo meškerės, iš to susijaudino nukrito nuo tilto. Antras jam sako:

— Jei jau pradėsi gaudyti žuvis nerdamas, tai aš atšaukiu laižybas.

Tikėjimas

Ievutė susirgo rudenį. Buvo aštuonerių metų. Priėjusi jau prie pirmos Komunijos. Sirgo sunkia liga. Jai atrodė, kad dantys tartum sniegu aptraukti. Skaudėjo galvą ir rankas, šoną ir kojas, kaip Viešpačiui Dievui. Neturėjo užtenkamai jėgų atsistoti. Kartais būdavo jai karšta, baisiai troško gerti, prašydavo šalto vandenėlio, kaip ledo, bet jai neduodavo dėl to, kad turėdavo karščio. Neduodavo jai taip pat gardžių daiktų, prie kurių turėjo didelio noro, pavyzdžiui, keptų makaronų, kepto kiškio. Kai tėvas paimdavo Ievutę į rankas, pradėdavo kartais verkti: bijojo, kad nenumirtų.

Ievutė labai mylėjo Viešpatį Dievą. Kai skausmai nusitelbdavo josios jėgas, ji spausdavo prie skaudančių vietų mažą kryželį, kurį jai davė mamytė. Ir kalbėdavo taip tyliai, kad niekas jos negirdėdavo.

— Dieve, jei nori, kad numirčiau, kad palikčiau tėtę ir močiutę, tebūnie Tavo valia.

Vieną dieną tėvelis atnešė Ievutei mažą siaurą bonką su vandeniu ir padėjo ant stalo prie lovos. Plačiame bonkos kakle kyšojo kažkas panašus į svogūną. Tėtė pasakė:

— Te tau, Ievute, padėdu tai prie tavo lovelės. Iš to svogūno išaugs graži gėlė. Pirmiausia šaknelės, kurios ims baltuoti vandenyje, paskui lapai ima žaliuoti ore, pagaliaus pasirodys žiedas ir augs augstyn, dangaus linkui baltas ir didžiai kvepiąs.

— O kuomet pamatysiu žiedą?

— Kaip pasibaigs žiema.

— Ar ta bonka su svogūnu, iš kurio išaugs žiedas, nuolat čia bus?

— Taip brangioji. Po kurio laiko reikės tikrai įpilti vandens.

Ievutė ir toliau kentė. Kartais atnešdavo jai kunigas šventą Komuniją. Vieną dieną tarė Viešpačiui Jėzui, Kuris buvo jos širdyje:

— Gal būt aš mirsiu. Tu, gal, nemori, Jėzau, kad pamatyčiau žiedą, kai praslinks žiema.

Netrukus vandenyj pasirodė šaknelės, tartum maži danteliai. Paskui išbalė, kaip žili senelės plaukai, pasirodė lapai, paskui iš svogūno išaugo žiedo stiebelis, o pagaliau pasirodė ir žiedas. Pradžioj buvo bespalvis, paskui baltas, tarytum kvepiąs sniegas.

Ievutė prispaudė kryželį prie žiedo taip, kad Viešpats Jėzus galėtų jį pabučiuoti. Tą dieną tarė gydytojas tėveliui ir močiutei:

— Šiandien galiu tamstom pasakyti, kad jūsų dukrelė išgis. Bet buvo prie mirties. Maniau, kad nesulauks tos valandos, kai ta gėlė pražys.

Tėvelis garsiai pravirko iš džiaugsmo, o motutė išbalė.

O Ievutė tarė Viešpačiui Jėzui, Kuris buvo jos širdyje:

— Ir aš nežinojau, ar leisi man gyventi, kol pražys gėlė, bet tikėjau, kad taip, kaip Tu nori, bus geriausia.

Ievutės tėvelis nuėjo pats padėkoti Dievui už jos išgydymą. O kai meldės, atrodė jam, kad Viešpats Jėzus sakė:

— Pagydyčiau Ievutę, gyvenus ilgai, bus kaip ta gėlė, kurią jai davė. Jos gerumas, tarytum baltojo žiedo kvapas taps palaima tiems, kurie jį pajus. Tikėjo visa, ką aš noriu, tad panorau, kad būtų sveika. F. J. ir J. T.

Apie dvi ir pusę mylių nuo Madison, Wisconsin, miške randasi maža koplytėlė iš rąstų pastatyta, į kurią veda gerai nudėvėtas takelis. Viduje yra mažas altorius su Panelės Šv. stovykla aplink kurią apstatyta žvakių ir įvairių gėlių. Ši koplytėlė pastatyta 1913 metais sausio mėnesį. Tais laikais nebuvo arti katalikiškos bažnyčios, todėl Jonas Zeier, pionierius, pastatė šią rąstų koplytėlę, kad savieji ir kiti turėtų kur ateiti pasimelsti.

Ne visi perlai pareina nuo austrių (oysters). Šių dienų mokslininkai išrado, kad galima nemenkus perlus pagaminti iš paprastos silkės žvynų. Užtat šiais laikais dirbtinių perlų gamintojai perka tūkstančius svarų žvynų iš kurių padaro karolius ir kitus papuošalus.

Šv. Tomas, Indijos Apaštalas

Šventas Tomas — apaštalas, kuris pasakė netikėsiąs į Kristaus iš numirusių prisikėlimą, jei nepamatys jo rankose vinių perdūrimų, neįdės savo piršto į vinių vietą ir neįdės į šoną, buvo pirmas Dievo žodžio skelbėjas Indijoje pagal senus ir patikimus padavimus.

Pietų Indijos, Malabar, gyventojai nuo senų senovės įsitikinę, kad Šventas Tomas atvyko čionai ir mirė kankinio mirtimi. Daug yra legendų apie Apaštalą Tomą, kurias apsakinėja ir krikščionys ir pagonys.

Viena šių legendų sako, kad kartą Šventam Tomui besiarinant prie Palur miestelio, jis užtiko pagonis semiant vandenį ir metant aukštyr virš galvų. Apaštalas paklausė, ar jie gali padaryti, kad vanduo pasiliktų ore. Jie atsakė neigiamai. Tada apaštalas sakė, kad jis gali taip padaryti, bet jie turi jam prižadėti, kad jie taps krikščionimis. Pagonys prižadėjo. Šv. Tomas trumpai pasimeldęs metė saujas vandens į orą. Koks buvo visų nusistebėjimas kada vanduo pasiliko ore gražių kristolinių gėlių pavidale. Didžiama pagonių buvo ištikimi savo prižadui ir buvo apkrikštyti. Kiti pabėgo iš miestelio.

Kita legenda apsaiko Šv. Tomo pirmą atvykimą į Indiją. Toji legenda randasi trečio šimtmečio, Syru kalbos knygoje, vadinaisi "Švento Tomo Darbai". Kada Šventas Tomas buvo išrinktas skelbti Dievo žodį Indijoje, iš pradžių jis nenorėjo apsinti išgirdęs apie Indijos gyventojų žiaurumą ir širdies kietumą. Pasirodė jam Išganytojas regėjime ir atvedė jį į vietą, kur vergai buvo parduodami žmogui, kuris ieškojo darbininkų Indijos karaliaus naujiems rūmams statyti.

Pagalios Tomas pasirodė prieš karalių, kuris paklausė apie jo gabumus.

— Esu dailidė, — tarė Tomas.

— Ką tu moki padaryti? — klausė karalius.

— Iš medžio moku padirbti jungus jaučiams ir plūgus;

irklus luoteliams ir stiebus laivams. Iš akmens moku iškalėti kapams paminklus ir rūmams karaliams.

— Toks žmogus kaip tik man reikalingas, — sakė karalius ir įsakė Tomui pastatyti jam rūmus, nurodydamas kur ir kokius, įteikdamas didelę sumą statymo reikalams. Apaštalas, paėmęs pinigų važinėjo aplink šalį, teikdamas išmaldas pavargėliams ir gydydamas ligonius.

Po dviejų metų karalius pasisaukė Tomą ir paklausė, kad parodytų jam rūmus. Atsakėdamas jam tarė:

— Rūmai iš tiesų pastatyti, bet tu juose gyvensi tikrai danguje.

Tada karalius įsakė Tomą padėti į kalėjimą. Bet kiek laiko karaliaus brolis numirė ir po mirties pasirodė regėjime karaliui, papasakodamas, kad tikrai danguje jam prirengti milžiniški rūmai dėka gerų darbų, kuriuos Šventas Tomas atliko su pinigais, kuriuos karalius jam davęs.

Tada karalius paleido Šv. Tomą iš kalėjimo ir neužilgo visas karaliaus dvaras ir dangybė apylinkės gyventojų atsivertė į katalikų tikėjimą.

F. J.

PILYPO PLEPALAI

Sveiki draugučiai mažamečiai. Tiek daug turėjau poilsio, kad liežuvis tik vartosi burnoje, belaukdamas progos paplepėti.

Jau beveik keturi mėnesiai, kai paskutinį kartą varginau jus savo plepalais. Jau aš esu, ir žinau kad jūs esate praleidę savo atostogas. Praleist tai lengva. Žinrėk ir praeilpė, bet bandyk jas užmiršti.

Tai čia tau, kas užklauso, kam jas užmiršti? Na dabar tai skaudžiau atkirsiu. Juk kai reik užgult knygą ir protu virškint visokias algebras paslaptis, tai tuomet norėtum, kad tų atostogų visai nebūt buvę. Atskrenda į galvą svaidinis, meškerės ir nesileidžia nieko rimto.

Kaip jau esu sakęs, keturi mėnesiai prislinko nuo to laiko kai atsisveikino vasara. Veliom viens kitam linkam

atostogų... Man niešti papasakot kaip vasarą praleidau.

Tuoju parėjęs paskutinę dieną iš mokyklos, knygas švilpt į kampa. Užsimoviau senas kelnės ir davai žuvalt. Tai jau paskui seka ta pati pasaka; beveik kasdien prie ežero arba į laukus bolę mušt.

Gražiausias man šios vasaros įspūdis buvo tas, kad sutikau daug lietuvių vaikučių, kurie yra skaitytojai mūsų mažųjų "Draugo". Visi gyrė tą laikraštuką ir pareiškė vilties, kad jis ir šimet išeis. Man irgi aną dieną buvo džiaugsmo, kai redaktorius atsiuntė raštuką ir prašė, kad vėl visiems skaitytojams įsipykčiau savo plepalais.

Šie bus mano pirmutiniai plepalai, bet turėkit kantrybės, dar daug galėsiu priplepėti apie savo žuniuką "Murzą" ir apie jums gerai žinomą savo draugą "Murphy". Grįžtu tuomkart atgal į kanapes, bet vėl tuoju išlįsiu.

Pilypas iš kanapių.

Margumynai

Gegužės 6, 1840, pirmą kartą buvo vartojami pašto ženklai. Šis be galo naudingas išradimas priskaitomas ponui Roland Hill, anglui.

Šis išradimas padarė laišku persiuntimą kur kas lengvesnį, taip kad visi žmonės dabar galėjo laiškus rašyti.

Jungtinės Amerikos Valstybės išleido pirmą pašto ženklą liepos mėnesyje, 1847. Kitos šalys greitai pasekė.

Žinoma, pašto ženklų rinkimas prasidėjo su pirmo pašto ženklo išleidimu.

Žmonės, ypač vaikai, dažnai verkia, vieni iš meilės, kiti iš didelio susijaudinimo, kiti net iš pykčio. Mokslininkai sako, kad moters būdamas daug jautresnės už vyrus, dažniau verkia. Ašaros yra surokos, nes jose randasi įvairių šarmių ir druskų. Todėl kada paverkiame, mūsų ašaros nuplauja akis nuo dulkių ir kitų kenksmingų dalykų. Jei nebūtų ašarų, žmogus greitai apaktų. Reiškia, kai kada paverkti išeina mums ant naudos.

Kas ketvirtį metai mažas

Barjols miestelis pietų Prancūzijoje labai keistai apvaikščioja bado sukaktį, kuris įvyko keturioliktame šimtmetyje.

Neperseniausiai iškilmes apvaikščiojo eiseną veršio lydimas. Ši paroda baigėsi prie bažnyčios, kur klebonas palaimino veršį. Gyvulys tada buvo užmuštas ir visas kaip stovi iškeptas vienoje miesto aikštėje.

Kansas yra kviečių valstybė ir tai mažos mergaitės dėka. Kada jos šeima išvažiavo iš Rusijos į Ameriką, ji su savim vežėsi sėklų mažą maišeli. Buvo visai kitokios rūšies negu čia paprastai Amerikoje auginama — rusų kviečiai žemkenčiai. Kansas didžiuliuose pievų plotuose tie kviečiai prigijo, išaugo ir pasidaugino taip, kad nuo 1870 metų Amerikos žemkenčių kviečių priauga suvirš 800,000,000 bušelių į metus. Galėtų būti daugiau bet ir taip jau Amerikoje užauga daugiau negu reikia.

Kunigas Mikalojas Hassel, klebonas Princeton miestelyje, Indiana, per 20 metų savo klebonavimo pats pastatė papirpinę svetainę. Tą pabaigęs, pradėjo statyti bažnyčią, pastatė seselių namą ir dabar užsiėmė statyti naują kleboniją. Per tą 20 metų kunigas Hassel neturėjo jokių atostogų, bet visą laisvą laiką dirbo su įvairiais statybos įrankiais.

Darbininkai bėtaisydami Išganytojo bažnyčią, Caltagione, Sicilijoje, užtiko griaučius (skeleton) jaunos moteriškės. Vyskupui bavo tuoju pranešta, kuris įsakė atydziai peržiūrėti bažnyčios ir greta esančio vienuolyno dokumentus. Paaikškėjo, kad šie griaučiai yra šv. Gaudenzijos, mergelės ir kankinės, kurios kūno negalėjo surasti per 125 metus. Tačiau nors kūno negalėjo surasti, žmonės nesiliovė reikšti išorinį pamaldumą, nes pernai jos šventę iškilmingai apvaikščiojo rugpiučio pabatoje.

Iš visų gyvūnų, paukštis turi geriausį regėjimą.

Didžiausi iš geležies nukalti vartai randasi Forest Lawn Memorial Park, Los Angeles, Californijoje. Jie turi 25 pėdas aukščio ir 80 pėdas pločio. Jie yra penkiomis pėdomis aukštesni ir dusyk platesni negu pagarsėję vartai Buckingham Palace, London. Nepaisant jų milžiniško svorio, kuris siekia suvirš 16 tonų, šie vartai taip lengvai darosi, kad galima juos atidaryti arba uždaryti menkiausiu spustelėjimu su pirštu galais.

Kopūstas buvo laikomas aukštoje pagarboje tarp senovės egiptiečių kurie pastatė net altorių jo garbinimui. Jų pavyzdį sekė senovės graikai ir romėnai. Cato, vienas garsiausių senųjų romėnų, pareiškė, kad kopūstas yra vaisius nuo visų ligų. Jis tvirtino, kad per 600 metų, kopūs-

to dėka, romėnai galėjo apseiti be gydytojų pagalbos.

Neperseniausia buvo išrasta nauja krutamųjų paveikslų mašina su kuria žmogus gali pamatyti ką pirmiau nepajėgė pastebėti. Ši mašina gali nufotografuoti degtuko užiebigą, vandens iš krano tekėjimą, kiaušinio puolimą ant žemės, akies mirkčiojimą. Šios mašinos pagalba buvo sužinota, mas užima 11-110 sekundos, rūšių paukščių, kuriuos gali-

Neskaitant papūgos, yra 12 kad vienas akies mirkstelėjimas išmokyti kalbėti.

Viena priemonė pasauliui taiką yra taip surėdyti, kad jokia valstybė negali kita kova užsiimti iki kol neužsimokės už paskutiniąją.

JUOKIS, JEI PATINKA

Viens: — Kaip tavo kaimynas sugeba turėti tokį gražų daržą?

Kits: — Jis nuperka visas mano vištas kaip tik aš jas gaunu!

Mokytoja: — Joneli, girdėjau, kad turi naują broliuką namuose.

Jonelis: — Aš nematau, kad jis naujas, mokytoja. Iš jo verksmo matyti, kad jis turėjęs daug patyrimo.

Maža mergaitė: — Tėvuk, kodėl plaukai neauga ant jūsų galvos.

Tėvukas: — Argi žolė gali augti ant gatvės kuri visuomet vartojama?

Maža mergaitė: — Aha! Negali prasimušti pro cimetą!

Mokytoja pažiūrėjo rūšiai į Viktoruką.

— Negeras tu vaikas. Ir vėl tu mušeisi.

— Šį kartą ne mano kaltė, mokytoja.

— Bet aš tau pereitą sekmdienį sakiau, kad jeigu muša tave į vieną skruostą, atsuk ir kitą.

— Taip, tai taip. Bet jis man rėžė į nosį, o aš juk tik vieną nosį turin!

— Tikrai nuostabu — patėmijo motina, — Mikutis rodos dusyk tiek vištos valgo kaip svečiai atsilanko.

— Ar taip iš tikrųjų! Kodėl gi taip yra, — paklause svečias Mikučio.

— Užtai, kad mes tik tada pietums turime vištos, kada svečiai atsilanko, — atšovė Mikutis.

Jurgis Moore parašė šiokią laišką Dublino arkivyskupui Dr. Walsh:

"Brangus Arkivyskupe: — Ar girdėjai naujieną? Aš ketinu apleisti katalikų tikėjimą." *Jurgis Moore.*

Trumpu laiku susilaukė šį atsakymą:

"Brangus Jurgi Moore: — Ar kada teko tau išgirsti pasaką apie musę užtūpusią ant karvės uodegos? Musė sakė: "Karve, aš dabar tave apleisiu." Karvė pažiūrėjus pro petį į savo uodegą atsakė: "Iš tikrųjų? Aš nežinojau, kad tu tenai esi".

Pranciškus Walsh, Dublino Arkivyskupas.

KUR JĄ SIUSTI?

Raštas skiriamas mažųjų "Draugui" ir mūsų įspėjimus siųskite redaktoriumi, adresu: Marian's Seminary Hinsdale, Ill.

Pilypas už mažųjų "Draugą" ir laikraščio siuntinėjimo pakeltimo reikalą reikla rašyti spaustuvas adresu: "Draugas," 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.